

<u>Si quis vero iudicem adversum sibi senserit, vocem appellationis exhibeat.</u>	CA 32 (p. 135 l. 1–2).	Brev. Nov. Valent. 12, interpretatio ⁷³ .
<u>Appellanti autem non debet afflictio ulla aut detentionis iniuriare custodia, sed liceat appellatori viciatam causam appellationis remedio sublevare.</u>	CA 34 (p. 136 l. 1–3).	Epitome Parisiensis, Brev. Cod. Theod. 11.8.1, interpretatio.
<u>Liceat etiam in causis criminalibus appellare, nec appellandi vox denegetur ei, quem in supplicio sententia destinavit.</u>	CA 35 (p. 136 l. 4–5).	Epitome Parisiensis, Brev. Cod. Theod. 11.8.1, interpretatio.
<u>Pulsatus ante suum iudicem causam dicat, et non ante suum iudicem pulsatus, si voluerit, taceat, et, ut pulsatis, quoties appellaverint, inducie dentur.</u>	CA 3bis (p. 153 l. 4–154 l. 2).	Epitome Parisiensis: Brev. Cod. Theod. 2.1.4, interpretatio.
<u>Si quis ergo iratus crimen aliquod cuilibet temere obiecerit, convictum non est pro accusatione habendum, sed permissio tractandi spatium id, quod iratus dixit, per scripturam se probaturum esse fateatur, ut si fortasse respiciens, quae pro iracundia dixit, iterare aut scribere noluerit, non ut reus criminis teneatur.</u>	CA 46 (p. 146 l. 1–5).	Epitome Parisiensis, Brev. Cod. Theod. 9.1.3.
<u>Omnis ergo, qui crimen obicit, scribat se probaturum revera. Ibi semper causa agatur, ubi crimen admittitur, et qui non probaverit, quod obiecit, poenam, quam intulerit, ipse patiatur.</u>	CA 47 (p. 147 l. 1–2) CA 48 (p. 147 l. 3–4).	Epitome Parisiensis, Brev. Cod. Theod. 9.1.4 int. (c. 47) and 9.1.6 int. (c. 48) ⁷⁴ .

73) Ed. Paul M. MEYER / Theodor MOMMSEN, *Leges Novellae ad Theodosianum Pertinentes* (1905) 2 p. 151 l. 192–194.

74) The loci forming this bloc from the Epitome Parisiensis are all ed. by HAENEL, *Lex Romana Visigothorum* (as n. 55) p. 226, 33 and 170 respectively.